

Dorin Ploscaru

NORDUL EXTATIC

DORIN PLOSCARU

NORDUL EXTATIC

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2016

serpentina aghioritică
(sinapsa aghioritică)

1. suflete al meu ia repede o
hîrtie albă
și scrie

m-a mușcat un cal de umăr

în ape boncăluitul de cerbi
face rotocoale
străvezii

aripa libelulei
aripa fluturelui
deasupra apelor
plutind în derivă

pielea hainelor tale
piele de salamandră
m-a mușcat un cal de umăr

și n-am auzit
cvartetul dioptic
mi-au crescut mustățile dragă
îngere
mai mari și mai lungi decît
ți-ai putea închipui

vreodată mi-a crescut barba
dragă
îngere în locul aripilor serafice

două mâini
două
picioare
două aripi

„serafimii cei cu
cîte șase aripi”
și „heruvimii cei cu ochi mulți”

va veni trenul acela verde
și te va duce-ntr-o
țară streină
cu nume angelic

îmi curg pletorele
peste sarea
cherhanalei din mine
acolo unde mă adăpostesc
în cochilia
somniaului euforic

visele de chihlimbar îmi
mai turbură liniștea și-mi
apără inima de slava
deșartă.

acesta e cuvîntul esențial
cuvîntul magnific: urechea, labirintul,
pîlnia patefonului

serpentina aghioritică
și palmele tale
mirosind a flori de
lavandă
și semințe de palm

vindecarea de noapte,
vindecarea de frig, spaima de
frică
va veni, va veni în
curînd
pe calea lactee
„iată-mă, Doamne, al Tău sînt,
iată-mă, Doamne”

cu brațele mele întinse a zbor
cu brațele mele de pasăre
vertical- transversală mi-e
răstignirea aceasta gata de
plecare în fiecare zi

îmbrăcat în mantaua de drum cu
toiagul în mîină.

2. cu pixul meu cel subțire cel
negru
am scris
pe hîrtia albă
a pielii tale ca pe un pergament
transparent,
tremolo, tremolo
translucidele noastre vieți

transcarpatice transoceanice
poemul acesta cu gust de frezii
și suave arome de verde-smaragd nu știu
dacă am nimerit
ținta, roata aceasta a

norocului
recurența timpului
bolnav de rămășițele
anamnetice.

cele șapte râuri galbene și celelalte nouă râuri verzi

1. fă Doamne ca cele șapte
râuri galbene
și celelalte nouă râuri
verzi izvorâte din eden
să-mi amintească
de magma vulcanului vezuviu
și etna
de lava roșie în râuri sau
pârâiele galbene

râuri albastre pietre-n
crepuscul pârâie de noapte
ce urcă spre nord

lumina aceasta de
miere prelinsă peste
muzica arămie
nu dogorește
doar străpunge ușor

pianul de piele ce-mi
umple inima de
muzica blîndă nu-mi iese din minte

doar eu sînt iubirea
pentru o milionime de
secundă din timpul acesta
eu sînt rîul cel roșu
am străbătut istoriile cu tristețile
mele în țipătul acesta de muzică a
frunzei în cădere
purtat de vînturi sălbatice

acum doar aud sonurile
'nserării
și cornii cîntînd
peste dealuri
peste plînsurile rămase încremenite
în stalactitele disperării
în stoluri pe acorduri de
ghitară și mazurci de chopin

viola și sonatinele
pentru pian și orchestră
o Doamne cît mi-au
luminat calea și
mînuțele copilașilor-îngeri
coborînd în choruri
străvezii și serafice

2. transaprența aceea difuză îmi
facea intangibilă persoana ta
care urca în niște
valuri de abur
gara acestui oraș seamănă
cu închisoarea văcărești

ca într-o celebră
sonată scrisă de
beethoven dialogul
perfect dintre vioară și
pian

mai multe
voci aliniat ca păsările
pe sîrmele de telegraf
cum se întîmplă așa
ceva cum e posibilă o astfel de
incongruență specifică

să duci la bun
sfîrșit pînă la capăt
mecenatul acesta artistic
și luminile platformei săvinești în noapte
sau ploaia de aduceri-aminte
din podgoriile de aur

doar în patul de-acasă
somnia îmi este
alin
și suspin
mai rămîn
dealurile, lutul,
argila și mestecenii
un munte de pămînt
roșu am mîncat Doamne
pînă să ajung la
ecosistemul
vegetativ

al magnoliei
pînă îți va fi
vindecată memoria
de spiritul terapeutic
al călătoriei.

3. „fii sub cortul meu de
piele te voi apăra de rele
streașină din
subsuoară cuib să-ți
fie care zboară ceasul
opt demult trecut să
te apere sub scut
sîmbăta, sabatul cale

înspre eshaton la
vale să ne ducă să
ne-aducă timpul-pasăre
năluca

ceasu-n opt să se
oprească Ziua
Domnului să crească
auroră boreală
ziuă, ziuă fără seară.”

4. mai întîi m-am rănit
în rosa canina care
mi-a sîngerat degetul
inelar apoi cu acel
marker roșu tu ai
desenat pe hîrtie un
pește imens

precum ai fi scris
pe nisip
sau pe ape
după aceea s-a pus pecetea
liniștii pe buze
și doar ochii
au bătut din
aripi

mai greu e
atunci când își
schimbă culoarea

și devin nepămînteni
ei au strălucirea zilei
dintîi

sau cu optul pus în
picioare care lasă o dîră în
urmă zicînd: „tu ai desenat pe
hîrtie un pește imens
precum ar fi scris
pe nisip
sau pe ape”.